

Pod sněhem tiše čeká láska...

Karen Swan

*Vánoce
při svíčkách*

motto

Vánoce při svíčkách

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Karen Swan
Vánoce při svíčkách – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Karen Swan

*Vánoce při
svíčkách*

motto

Přeložila Petra Královcová

*Tině,
předloze Teabag a mé nejdražší kamarádce*

BÍLÁ TMA

Kapitola 1

Durhamská univerzita,
duben 2014

Když k ní pronikl šepot, Libby na okamžik zvedla hlavu, než ji zase sklonila k práci, jako by ji něco probralo ze snu a ona se do něj znovu ponořila. Čas už dávno nic neznamenal. Pouliční lampy venku svítily už celé hodiny a obal od čokoládové tyčinky na stole dokazoval, že večerela, kdyby jí náhodou napsala matka a ptala se.

Najednou ucítila na ramenou ruce, tvář přitisknutou ke své.

„Tady jsi!“ zašeptal někdo vzrušeně a tak hlasitě, že se slova nesla přes půl haly knihovny Billy B.

„Holky! Co tu děláte?“ Otočila se k Zannah, Coco a Ems.

„Viděly jsme tě zvenku!“ zašeptala Coco rozrušeně. „Stály jsme tam jako blázni a volaly na tebe, ale tys ani nezvedla hlavu!“

„No, zvedla,“ opravila ji Ems. „Ale nepodívala ses ven. Libs! Jak tu ještě můžeš být takhle pozdě?“

„Kolik je?“

„Za čtvrt hodiny půlnoc!“

„Jejda.“ Libby se rozhlédla po knihovně. Celý den byla plná, ale teď zbývalo ve studijních kójech už jen pár lidí. A pořád ty stejné tváře. „Zrovna dokončuju referát.“

„No jistě,“ přikývla Zannah. „Na kdy to máš mít?“

„Na úterý.“

Zannah zvedla obočí. „Úterý. A proč tu pracuješ do půlnoci, když na to máš ještě pět dní?“ Naznačila rukou přebytečné kolečko v hlavě a čekala od Libby nějaké rozumné vysvětlení.

„Abych to stihla?“

Zannah nesouhlasně zamlaskala, povzdechla si, rozhlédla se po ostatních a protočila oči. Krásné rezavě hnědé vlasy jí splývaly po ramenou jako kožešinový plášť, pronikavé modré oči zvýrazňovaly zelené stíny na víčkách.

„Libs, zítra ve dvanáct mám odevzdávat esej. Tvoří dvacet procent závěrečné známky a mám hotovo... tak deset procent,“ prohlásila Coco a přitiskla si ruku na srdce. „Ale pracuju líp pod tlakem.“

„To myslíš vážně?“ Libby na ni udiveně zírala. Možná byly požadavky na studium psychologie jiné než na právech, ale nedokázala si představit, jak by šlo nechat něco takového až na poslední chvíli. Copak její kamarádka nechápala, že na jejich výkonech ve škole závisí celá jejich budoucnost? Nebo měla Coco budoucnost tak jako tak zajištěnou? Bohatí rodiče, správné školy, kontakty...?

„Netvař se tak ustaraně! Mám na to zítra celé dopoledne.“

„Zítra? Chceš říct, že jsi sem nepřišla, aby ses do toho hned pustila?“ Libby sledovala, jak se její tři spolubydlící smíchy zlomily v pase, jako by to byla ona, kdo se chová jako blázen.

„Libs, ty jsi číslo!“ chechtala se Zannah. „Kdo by sem nechtěl dorazit deset minut před půlnocí a pustit se do práce, když má spolubydlící narozeniny!“

„Cože?“ Libby se na ně nechápavě podívala.

„Charlie má jednadvacetiny, kámo!“ Ems se zakřenila.

„A sakra, vážně?“

„Jo. Copak jsi nečetla zprávy? Bombardovaly jsme tě celý den.“

„Aha. Ne, já...“ Libby pohlédla dolů na tašku. „Vypnula jsem oznámení. Nechtěla jsem, aby mě cokoliv rozptylovalo, byl to den na prd.“

„Ale ne, zlato, ne, ne, ne,“ Zannah vrtěla hlavou. „Dneska ráno jsem byla u zubaře a k tomu ještě na gyndě. Tomu se říká den na prd! Ale i tak jsem tady.“ Pokrčila rameny s výrazem *zkus to trumfnout*.

„Máme se teď sejít s klukama v Klute, musíš přijít,“ řekla Ems.

„Ale já opravdu nemůžu,“ odmítla Libby a odtáhla se.

„Trváme na tom!“ řekla Coco. „Všechny za jednu a jedna za všechny, pamatuješ?“ Byla to jejich mantra spolubydlících a obvykle se jí dovolávaly, když se jedna nebo vícero z nich chystaly ke špatnému rozhodnutí. Kdyby šla ke dnu jedna z nich, následovaly by ji všechny společně.

„Bez tebe neodejdeme,“ prohlásila Zannah, dřepa si před Libby a zadívala se jí do očí. Dávala jí tím najevo, že nebude brát ne jako odpověď. „Jsi tady už celé hodiny – už zase – a jestli se neukážeš na jeho narozeninách, bude to pěkně nanic.“

„Nemyslím si, že bych tam někomu chyběla.“

„Říká kdo? Charlie tě zbožňuje!“ vyhrkla Zannah tak hlasitě, až si někdo o kus dál mezi regály nesouhlasně odkášlal a Libby na ni vrhla nevěřící pohled. „Na tebe je mnohem milejší než na mě.“

„To proto, že mu pořád dojídáš chleba.“

„Blbost. On mi zas jí cereálie,“ pokrčila rameny.

„Podle něj jsi lepší než my ostatní zvířátka, říká, že jsi doma jediná s morálním kompasem.“

„Krycí název pro pannu!“

Všechny se zasmály.

„A to já nejsem!“ dodala Libby, ačkoliv u ní ve spolubydlení ještě nikdo nepřespál a těch několik málo přehmatů, které za tři roky tady zažila, bylo hlubokým zklamáním a sotva stálo za tu námahu.

„Jo, no jo, jasně. Ale stejně jdeš s námi,“ uzavřela Zannah panovačně, natáhla se a zaklapla jí knihu. „Musíme zasáhnout. Sama jsi řekla, že to máš odevzdat až za pět dní. Koukni se na Coco! To ona je v maléru a nevyšiluje. Jestli má čas ona, tak ty taky. No tak!“

„Ale já... Nejsem do Klute oblečená!“ protestovala Libby, zatímco jí Ems začala ukládat knihy do batohu a Zannah ji tahala za ruku. Přeletěly pohledem její džíny, mikinu Adidas ze sekáče a vansky. Lehce svraštily obočí.

„Co pod tím máš?“ zeptala se Zannah a nadzvedla mikinu, aby se podívala.

„Jen tíl–“

„Jo, super, to půjde.“

„Ale já nemůžu... V tom jít nemůžu! Je to v podstatě spodní košílka!“ sykla Libby zahanbeně. Rozhlédla se, aby se ujistila, že je nikdo neposlouchá. „A... a nemám podprsenku.“

„Fakt?“ Ems vypadala překvapeně. Od dívky s košíčky velikosti D to bylo odvážné prohlášení.

„Věděla jsem, že budu celý den akorát sedět tady a nikdo mě neuvidí.“

„Bez podprsenky to je ještě lepší,“ prohlásila Zannah tak hlasitě, že se k nim otočilo mnohem víc hlav. Libby si překřížila paže na hrudi. Odjakživa měla větší prsa, než by chtěla, a záměrně se oblékala tak, aby je skryla. Jak si ji rád dobíral její starší bratr Rick, jednoho rána se probudila a zjistila, že se jí puberta rozhodla dát co proto.

„Ani náhodou. V žádném případě,“ prohlásila pevně. „Kromě toho problému s prsama se koukni na moje vlasy...“

„Není na nich nic špatného,“ zamračila se Zannah.

„A nejsem namalovaná...“

„Mám tady toho spoustu,“ usmála se Coco povzbudivě. „S tím si nedělej starosti. Můžeme tě namalovat na záchodě.“

Libby si uvědomila, že jí kamarádky posbíraly knihy, obestoupily ji a jemně ji postrkují ke schodišti. „Ne, holky, já vážně nemůžu...“ protestovala, a když ji vedly mezi sebou jako soudní eskorta, musela se zasmát. Lidi je z kójí pozorovali a tvářili se zmateně, že *ona* – vždycky tak tichá, tak ukázněná, tak pokorná – si tohle nechá líbit od *nich*... Její spolubydlící se tak trochu těšily pověsti party girls.

„Hmm?“ protáhla Zannah a vzala ji pod paží, takže nemohla uniknout. „Slyšíte něco?“

„Nic neslyším,“ pokrčila Ems rameny a energicky rozhodila rukama.

Coco vytáhla z kapes pár miniaturních lahviček vodky a podala je Libby. „Tak na kuráž, Libs.“

Libby se na ně podívala – moc dobře věděla, že má další den od devíti ráno seminář. A moc dobře věděla, že jim to je úplně jedno. Rezignovaně záúpěla a za jásotu dívek si lahvičky vzala. Prosklenými dveřmi ji vyvedly do noci.

„Charlie!“ snažila se překřičet dav. Byli mezi nimi ještě tři lidi, ale nemohla se dostat blíž. Klub byl malý a stísněný, s nízkými stropy a ulepenou podlahou.

„Liiiiiibs!“ Zamával na ni, vrhnul se mezi těla a nějak se mu ji podařilo přitáhnout k sobě. Byl zrudlý v obličeji a tmavě blond vlasy měl zvlhlé potem. Rychle jí došlo, že nebýt davu, kymácel

by se mnohem víc. On i ostatní samozřejmě pili celý den. Ona dorazila až v závěrečných minutách.

„Všechno nejlepší, Charlie,“ řekla a natáhla se, aby ho objala.

„Tumáš.“ Se skelným pohledem jí podal panáka.

„Nemůžu, mám –“

„Vypij to. Na příkaz oslavence.“

„Dobře.“ Vypila to a otrásla se – vodka se žvýkačkovou příchutí. Cestou sem ji holky donutily kopnout do sebe čtyři minilahvičky.

„A teď tohle.“ Podal jí další.

„Charlie!“ protestovala. Odkud je bral? Ohlédla se a uviděla Rolla opřeného loktem o bar jako nějaký štamgast z venkovské hospody, jak do sebe klopí panáka.

„Prosím, vypij to! Jsi moje záchrana! Vidím tě třikrát.“

„Aha.“

„Všichni mi to pořád vnucují,“ posteskl si Charlie a znovu se zakymácel. „Jsem tak našrot, že necítím obličej.“

„Tak řekni ne!“ Loajálně vypila jeho skleničku.

„Tady? Těm všem? Jsem jejich vězeň.“ Škytnul.

„Tak to jsme dva,“ ušklíbla se. „Holky mě unesly z knihovny. Zahrály si na eskortu.“

„A dobře udělaly!“ Znovu škytnul. „Arch říkal, že tě tam v poledne viděl, a vsadil se, že tam budeš do půlnoci.“

„Tak v tom případě teda prohrál. Holky mě dostaly ven o deset minut dřív.“

„Dobře. Tak to jsem o deset liber bohatší,“ hrdě si ukázal palcem na hrud. Díval se přitom dolů, jako by se chtěl ujistit, že se trefí. „Páni!“ zvolal a vykulil oči, když si všiml její košilky. „Libs! Vypadáš... vypadáš úžasně!“ S otevřenou pusou se na ni znovu zadíval. „Jako... kdo by to sakra řekl!“

„Řekl co?“

„Že jsi tak... sexy!“

Zněl tak překvapeně, že si Libby nebyla jistá, jestli se nemá urazit, ale už v sobě měla dost vodky, aby jí to bylo celkem jedno. „Tak asi... díky?“ Trochu si povytáhla výstřih výš. Zatímco stály v dlouhé frontě, Coco jí malovala obličej, pudrovala, blendovala a tak, zatímco Zannah jí vyčesala dlouhé tmavě hnědé vlasy do vysokého, „šmrncovního“ ohonu.

„Měla bys... rozhodně by ses měla takhle oblékat častěji. Jsi spešl. Neschovávej svoji záři v pytlí, Libs,“ blekotal.

„Díky, ale ne. Moje kozy nejsou žádná záře... Kde jsou vlastně ostatní?“ rychle změnila téma. Dav se kolem nich tlačil a mačkal jako smyčky těla hroznýše.

„Támhle někde...“ ukázal Charlie do rohu, kde Coco a Zannah mluvily s nějakými ragbisty. Obě byly vysoké, s lesklou hřívou zářící ve světlech. Byly v davu lehko k zahlédnutí, se smíchem pohazovaly hlavou a nadšeně rozprávěly. Vždycky vypadaly tak zajímavě, tak zábavně. Libby by si přála mít trochu jejich společenské obratnosti, ale k tomu bude mít vždycky daleko...

Chvilí sledovala, jak Charlie pozoruje Coco. Viděla, jak zatnul čelist a zase ji uvolnil, nervózně, jako by se snažil rozhoupat.

„Proč jí to prostě neřekneš?“ zeptala se ho. Cítila se dost opilá na to, aby to konečně nakousla.

Ohlédl se na ni, překvapený, že ho pozoruje. Zavřel oči a povzdechl si, byl příliš opilý, než aby se pokoušel zapírat. „Nemůžu,“ vzdychl.

„Proč ne? Jsi do ní blázen,“ řekla, když viděla, jak mu poraženecky klesla hlava.

„Protože, pokud sis toho náhodou nevšimla, jsem byl odsunutý do friendzone.“

„Připadáš jí roztomilý. Jednou mi to řekla. Líbí se jí tvoje oči a myslí si, že máš pusku k zulíbání.“

„Jo?“ Na chvilku se rozzářil a mimoděk se prsty dotknul rtů, jako by je chtěl zkontrolovat. Když se podíval dolů, znovu se zakymácel. „Ne, já nemůžu. Teď se to nehodí. Ona mě takhle nevnímá. Jednou mi řekla, že jsem jako starší brácha, kterého nikdy neměla!“

„Ale vždyť jsi o měsíc mladší než ona.“ Coco slavila narozeniny o velikonočních prázdninách – večere pro padesát v luxusní restauraci v Londýně. Libby se tam nedostala, o prázdninách pracovala v pekárně doma ve vesnici v Herefordshiru a samotná jízdenka na vlak by ji stála celodenní výdělek.

„Já vím. To nevymyslíš,“ pokrčil rameny a přitom škytnul. „Kromě toho jsou tu domácí pravidla.“

Libby se kousla do rtu. Na začátku jejich spolubydlení – těsně předtím, než se nastěhovala – sepsali ostatní různá přikázání pro společné soužití: zákaz nechávat nádobí ve dřezu (běžně ignorováno), žádný bordel v pračce (to musí kluci ještě vypilovat), nesahat na cizí jídlo (zbytečné nařízení) a žádné techtle mechtle se spolubydlíci.

„Pfff. Víš, že jsou přinejmenším flexibilní.“

„Ale pro ni jsou důležitá. Říká, že kdyby si to všichni rozdávali, zničilo by to domácí atmosféru.“

„Ale začala si s Archiem!“

„Všichni něco měli s Archiem!“ zaúpěl Charlie. „Navíc to bylo v prváku. To se nepočítá.“

„Loni taky.“ Podle Zannah.

„Aha, fakt?“ Trhl sebou, když přikývla. „Do prdele.“ Rukou si prohrábl vlasy a vypadal ztrápeně.

„Ale víš, že to nic neznamená.“

„O to je to horší,“ zasténal. „Arch ji dostal, a to mu na ní ani nezáleželo. Zatímco já... já...“ Znovu se s neskrývanou touhou zadíval na Coco.

Libby mu položila ruku na paži. „Podívej, jsi ve friendzonu, to jo. Takže ji musíš přimět, aby tě vnímala jinak. Jsi tak milý a ohleduplný. Každého vyslechneš. Z ničeho neděláš drama. Ale třeba bys měl.“

„Já a drama?“ ušklíbl se.

„Jo. Buď důraznější. Přestaň klást všechny ostatní na první místo. Jdi tam a dej jasně najevo, co chceš. Coco má ráda sebevědomé kluky.“

„Já jsem sebevědomý.“

„Jen na přednáškách z diferenciálního a integrálního počtu,“ namítla, protože věděla, že to je pravý důvod, proč ji má rád. Vůbec to nesouviselo s morálním kompasem, oba prostě byli introverti snažící se přežít v extrovertním světě. „Jdi do toho, seber odvalu a riskni to. Využij tu opileckou kuráž. Udělej něco dřív, než to za tebe udělá jeden z tamtěch ragby blbečků.“

„Myslíš?“ zamumlal. „Co bys jí řekla?“

„Řekni jí, že je tu ze všech holek nejkrásnější.“

„Jo. Dobře, to udělám,“ řekl po chvíli. „Protože je,“ dodal a znovu se povážlivě zakymácel.

„Přesně tak.“ Podíval se na ni a nepokrytě jí civěl na hrud' způsobem, z kterého jí bude trapně, až se zítra probudí. „Ale Libs, ty jsi nejvíc sexy.“

Zahanbeně si přehodila paži přes hrudník. „Ach můj bože, sklapni! Prostě tam jdi a promluv si s ní, hned teď!“ vykřikla, obrátila oči v sloup a odstrčila ho. Snad se na ten rozhovor, v zájmu obou, ráno nebude pamatovat. „Běž jí říct, že se ti líbí.“

„No jo.“

Sledovala, jak vrávorá mezi lidmi, a doufala, že mu – a Coco – prokázala laskavost, ale nebyla si tím úplně jistá. Vodka udeřila plnou silou a sama teď neměla moc jasný úsudek. Na okamžik zavřela oči a cítila, jak jí v hrudi rezonuje hudba. Rozhlížela se

po Ems, ta se ale s Prockem muchlovala u sloupu. Rollo se zrovna nakláněl k nějaké dívce a do ucha jí vyprávěl vtip. Podle toho, jak se dívka odtáhla a vyprskla smíchy, se zdálo, že by taky mohl zabodovat. Po Archiem nebylo ani stopy, ale ten se zdekoval s víc nóbl společností a nepochybně teď hýřil na nedalekém zámku nebo na formální večeři v Edinburghu.

Charlie se pomalu prodíral mezi těly a Coco a Zannah ještě pořád okupovalo číslo osm a křídlo. Oddělili ji od nich a pak Libby uviděla, jak k ní míří několik dívek z jejího kurzu a daly se do řeči – to bylo pokaždé špatné, přilepit se spolubydlícím na paty bylo bezpečnější. Samozřejmě věděla, že za nimi může kdykoliv zajít, ale od začátku dnešního večera měly v pití náskok, a i když byla dost opilá, nebyla ani zdaleka tak opilá, aby se pokusila sama někoho náhodného sbalit. Prostě nebyla jako ony – ke vzrušení potřebovala víc než roztomilý obličej a svaly a pokaždé, když se přinutila to risknout, v ní poté zůstal pocit prázdnoty.

Pozorovala, jak všichni kolem ní flirtují, tančí a pijí, a ucítila náhlou, pulzující osamělost, silný pocit vykořenění. Byla tady, a přece tu svým způsobem nebyla. Bylo bolestné připustit si, že není součástí toho všeho a vlastně nikomu nezáleží na tom, jestli tu je, nebo ne. Právě viděla Charlieho, pár minut si s oslavencem popovídala a její přítomnost už nebyla potřeba. Otočila se a zamířila k východu.

Fronta, která se předtím vinula úzkou uličkou, zmizela. Ve studeném nočním vzduchu se Libby hned roztřásla. Zastavila se. Příliš pozdě si vzpomněla, že její mikina – i knihy – zůstaly u Coco v batohu. Chvilí váhala a přemýšlela, jestli se má postavit davu a získat je zpátky. Jenže by riskovala, že ji vtáhnou do další konverzace. Coco je vezme s sebou, tím si byla jistá, a tak raději zabočila na silnici. Šla svižně a byla vděčná, že je tu tak málo lidí. Všichni byli buď v posteli, nebo v klubu.

Zamířila domů, a kdekoliv to šlo, držela se ve stínu, snažila se vypadat méně opilá než ti, které mýjela. Šla s rukama zkříženými na hrudi, skloněnou hlavou, a přála si, aby se mohla teleportovat, být neviditelná nebo si dovolit taxík.

O dvanáct minut později odbočila do jejich ulice, když vtom ji vyděsilo opilecké halasení. Zvedla hlavu a uviděla pár hádající se uprostřed silnice. Ten chlap byl mimo, potácel se jako opilec v komedii a mával rukama, zatímco na něj dívka křičela. Měla na sobě černé kožené kalhoty a pánskou bílou košili s cípy uvázanými kolem štíhlého pasu, na prstech se jí blýskaly mohutné zlaté prsteny. Výsledek v sobě příjemně spojoval jemnou ženskost a androgynní styl a Libby si ji prohlížela ve snaze si to zapamatovat... kdyby jednou. Musela doufat, že v její budoucnosti nastane okamžik, kdy povede víc okouzljící život a stane se *takovou* dívkou, i kdyby jen na okamžik.

Libby sáhla do kapsy džínů pro klíče a s hlavou skloněnou přecházela silnicí. Moc dobře věděla, kdo je ta rozzlobená módní ikona, která teď hrozila prstem a krátké samohlásky zněly čím dál ostřeji. Jmenovala se Arabella Taitová a podle *Durfess*, durhamské drbací stránky, se už dvakrát objevila ve snobském magazínu *Tatler* a vytipovali si ji pro reality show odhalující život londýnské zlaté mládeže *Made in Chelsea*. Archie se s ní vídal několik týdnů, a přestože ji Libby nikdy předtím neviděla na živo, doma se o ní poslední dobou mluvilo tolik, že se Libby cítila – trapně – nadšená, že ji tu teď vidí. Všechn ten povyk byl, jak se zdálo, zcela oprávněný.

Arabella si musela všimnout, jak Libby přechází mezi zaparkovanými auty, protože zaváhala, přerušila zběsilý příval urážek a znovu získala špetku sebekontroly. Zaklonila hlavu, rukou si prohrábla blondátou hřívu a vydechla jako jogínka.

„Belly,“ zamumlal Archie a využil krátké přestávky, aby k ní natáhl paži. Hlava se mu tou námahou zhoupla. „Pojď dovnitř a... můžeme si promluvit... Já ti to vynahradím.“

„Jdi do prdele, Archie!“

„Ale Belly...“

„Nejsem žádná tvoje Belly! Jsi k ničemu! Máš zatraceně problém, rozumíš?“

Jak se Libby blížila, navázaly na chvilku oční kontakt a Arabella ji letmo sjela pohledem: staré levisky a lahvově zelené tílko z outletu. Libby zabočila na krátkou cestičku před domem a Arabella – když viděla, o který dům se jedná – se otočila a vydala se na odchod prostředkem silnice. „Nevolej mi, Archie. Nikdy!“ varovala ho. „Všude tě zablokuju!“

„Belly!“ zakvílel, znovu se za ní vrhl a zakopl si o vlastní nohy. „Miláčku!“

Ale Arabella kráčela bez ohlédnutí pryč s telefonem v ruce, už někomu volala, aby ho informovala o aktuální změně stavu ve svém životě. Libby stála u předních dveří, Archie pořád ležel uprostřed silnice a neviděl ji. Čekala, až vstane. Tahle milenecká hádka se jí netýkala a pro něj znamenala rutinu. Archie byl bouřlivák – „zvrhlík“, jak sám sebe tituloval – a každý to věděl. Pro něj to byl jen jeho typický čtvrtěční večer. Do víkendu si najde někoho dalšího.

A přece...

Otočila se zpátky. Ležel na boku, sténal, z velké části ukrytý ve stínu, kam kužely světla z pouličních lamp nedopadaly. Povzdechla si. Dokázala si představit ty titulky: *Potomek aristokracie přejetý Uberem*.

„Archie...“ Přešla k němu a přidřepla si vedle něj, ale byla také opilá, a jak se snažila udržet rovnováhu na špičkách, málem spadla na zadek. To, že nebyla tak opilá jako on, z ní

ještě nedělalo strážlivou. „Archie, musíš vstát. Nemůžeš tady zůstat.“

„Co?“ zasténal, převalil se na záda a podíval se na ni. Bylo na něm vidět, že ji stejně jako Charlie vidí trojmo. „Kdo...?“

„To jsem já. Libby. Tvoje spolubydlící, pamatuješ?“

„Libby?“ zeptal se pátravě, jako by to jméno nikdy předtím neslyšel. Odvrátila pohled a znovu pocítila vlnu smutku. Je tady, a přece tu není... Proboha, copak je opravdu tak tuctová, že si ji nezapamatoval ani její spolubydlící? „Hele, jenom tě dostaneme z té cesty do domu, dobře?“

Couvla a pokusila se ho zvednout za ruku. Měl roztrženou košili a na džínách pořádnou šmouhu od bláta. Co dělal? Skákal do křoví? Z důvodů, které nedokázala pochopit, patřilo skákání nebo házení do křoví k oblíbeným klučíčím studentským kratochvílím. Tohle a kradení dopravních kuželů – v koupelně v prvním patře kluci ještě pořád jeden měli a balancovala na něm rolička toaletního papíru.

„No tak, musíš se snažit sám,“ vybídla ho, zatímco se válel po zemi jako změkklá špageta. „Sama tě nezvednu.“

„Ne,“ zamračil se, podíval se na ni a pořád se snažil zaostřit. „Jsi taková... maličká,“ zasmál se, jako by její drobná postava byla legrační. Když se pořádně narovнала, měla metr šedesát.

„Archie, vstaň.“

Nějak si poskládal nohy a jí se ho podařilo vytáhnout nahoru. Se vzpřímenou pozicí se ale moc nekamarádil, a tak se znovu zapotácel a šátral po nejbližší opoře. Než stihl znovu přepadnout, zachytila ho. „Páni,“ zasmál se s vytřeštěnýma očima, když ho popadla v pase za košili a postavila se tak, aby ho vyvažovala.

„Dej mi ruku kolem ramen a opři se o mě,“ přikázala mu a pod jeho vahou se jí div nepodlomila kolena. Klopýtali k domu.

Bylo to jako jít s někým, kdo má tkaničky svázané k sobě – dělali malé, nejisté krůčky. Vratké rovnováze nepomáhal ani skoro čtvrtmetrový rozdíl ve výšce a to, že se Archie musel k jejímu rameni sklonit.

„Dobře, stůj tam,“ řekla a opřela ho o oblázkovou zeď úzké verandy. Rukou na hrudi ho držela ve vzpřímené poloze, zatímco lovila klíč v kapse džínů. Bohužel ho strčila do malé přední kapsičky na mince a vzpřičil se v ní. „Uf,“ zamumlala a snažila se klíč jednou rukou vykroutit, zatímco druhou držela Archieho. „No tak.“

„Libby,“ zamumlal opřený Archie a pozoroval její zápas s očima napůl přivřenýma a napůl v bezvědomí. „Libby! Já ji znáááám...“

„Tak to doufám.“

„Ale...“ Zmateně se zamračil a Libby cítila, jak po ní jeho pohled klouže, až se ztěžka usadil na její hrudi. „Ona není ty.“

„Ne? A kdo tedy jsem?“ zeptala se. Už ji nebavilo dělat mu chůvu. Na to, jaké měl obyčejně přirozené charisma, byl opilý pěkně otravný.

„Tělo... šukatelný,“ zašeptal a podíval se na ni, skoro se mu podařilo zaostřit. Cítila, jak zachytil její pohled, a i když si nebyla vědoma, že by to na ni zabíralo, na vteřinu jí připadalo, jako by zahlédla jeho duši a on tu její, jako by to byly stíny, které se mihly za jejich očima.

Vrhl se na ni – nebo spadnul? – a zkušeně přitiskl ústa na její. Jako by tuhle dovednost nedokázala narušit ani láhev whisky, nebo co to vypil. Přes všechnu opileckou neohrabanost jeho rty pořád nějak fungovaly a vyvolávaly její instinktivní reakci. Byl cítit kouřem a parfémem Miss Dior, chutnal po nepochybně drahé single malt. Bylo to přesně tak, jak se dalo čekat, ale stejně nemohla uvěřit, že ji Archie Templeton líbí.

Cítla jeho ruku, jak se bez zaváhání pohybuje od jejího pasu k prsům, zlehka ji hladí nacvičeným pohybem, až jí naskočila husí kůže. Ztuhla, když zasténal, jakmile zjistil, že nemá podprsenku.

„Sakra,“ zašeptal, odtáhl se a díval se na ni jako na zjevení. Chvilí oba stáli bez hnutí, jeho ruka na ní spočívala jakoby ve zbožné úctě.

Pak se v ní probudil instinkt.

Zalapala po dechu a tvrdě ho udeřila přes tvář. „Tohle nedělej! Nešahej na mě bez dovolení,“ sykla.

Ruka i hlava mu padly dozadu, opřel se o zeď, oči se mu zavřely a na tváři se začal vybarvovat otisk ruky.

„P-promiň... promiň... Libby.“

Cítla, jak jí hoří tváře. Konečně uvolnila klíč, vsunula ho do zámku a otevřela dveře. Ustoupila, aby ho pustila dovnitř jako prvního. S rukama na stěnách si to šněroval přímo k pohovce, překulil se přes její opěradlo a trochu nakřivo padl na polštáře.

Libby za sebou zavřela dveře a přešla k němu. Ležel obličejem dolů, jedna noha mu visela dolů a už o sobě skoro nevěděl. Dívala se na něj. Byl krásný a ubohý zároveň. Přemýšlela, co asi udělal, že ho Arabella Taitová poslala do háje. Zítra touhle dobou budou nepochybně zase spolu. Tvořili okouzlující pár – její krása, jeho dědictví... Lidé jako oni by měli být spolu. Prostě *se k sobě hodí*.

Vzala žlutý kbelík vyhrazený pro podobné případy nouze a umístila ho příhodně vedle něj. Pak vyšla po schodech do svého pokoje a klesla na postel. Zírala do zdi, snažila se uklidnit a pochopit, co se to právě stalo. Srdce jí pořád rychle bušilo a v hlavě měla zmatek. Spořádaný klid knihovny jí připadal velmi vzdálený a ta dívka, která trávila celý večer prací, se tak lišila od téhle ležící na posteli. Myslela si, že sama sebe zná, že

ví, co chce a za čím stojí, ale najednou jako by se svět nějak převrátil a kymácel se kolem svojí osy stejně vratce jako Archie. Protože ji to, co se dole stalo, nenaštvalo. Nezlobila se za to na něj.

Ale měla by a to ji mátlo. Byl namol, ano. Nevěděl, co dělá, to jí bylo jasné. Stejně tak věděla, že na ni nemůže sahat proti její vůli, bez ohledu na to, jak je opilý. Nemohla jen pobrat, že to nebyl instinkt, co ji přimělo vrazit mu facku, ale výchova.

Její instinkt nebyl ho zastavit, ale nechat ho.

K vlastnímu překvapení se jí to líbilo. A styděla se, že to chtěla.

Ten jeden nečekaný dotek ji probudil, zrovna když on odpadnul.

Věděla, že on si to nebude pamatovat. Byl tam, ale vlastně tam nebyl. A v tu chvíli se cítila zase sama.

Kapitola 2

Kousek od A1M poblíž Thirsku v Severním Yorkshiru,
22. prosince 2023

Projeli zatáčkou a světlomety protijedoucího auta je oba oslepily tak, že jednomyslně sáhli po sluneční cloně.

„Čuromedán,“ zabrblal Max polohlasem. Libby zahlédla svůj odraz v zrcátku a překontrolovala si make-up. Kouřové líčení celkem drželo na to, že se namalovala před osmi hodinami. Ale možná trochu tvářenky, přemítala a sáhla za sebe pro kabelku zaklíněnou v úzké škvíře za jejím sedadlem. Všechna kupé byla fajn, dokud jste v nich nemuseli skutečně někam cestovat.

Lehce si vklepala krémovou tvářenku do kůže. Venkovní teplota prudce klesala, sněhové vločky dopadaly na přední sklo, ale ona stejně chtěla vypadat, jako by poskakovala po louce plné sedmikrásek.

„Co říkáš na ty šaty?“ zeptala se ho.

Nepatrně nadzdvihl jedno obočí a na zlomek vteřiny odtrhnul pohled od silnice. „Jo.“

To byla jeho obvyklá sarkastická odpověď, když nechtěl odpovídat. Na to, aby se nechal nachytat, byl až moc chytrý a příliš dobře vyškolený coby podnikový právník.

Libby se zasmála. „Mám pocit, že ty volánky nebyly dobrý nápad.“

„Hmm.“

Max se natáhl se a přeladil rádio. Mířili hlouběji do vřesovišť a signál začínal vypadávat, ozývalo se statické praskání, jak horizont klesal a vzdaloval se. S krajinou se měnil i provoz, malé městské hatchbacky a kloubové nákladáky na dálnici vystřídaly traktory, minivany a SUV. Jak se silnice zužovala, Max sebou trhnul pokaždé, když nějaký míjeli. Mercedes měl nízký podvozek a byl široký, takže musel zpomalit a projíždět kolem živých plotů skoro krokem, aby se vyhnul poškrábání lesklé metalízy.

I tak to byla zábava cestovat jím na svatbu, sluneční světlo se odráželo od čelního skla a jeho ruky na jejím stehně, a když zastavili na benzínce nastrojení v obleku a námořnicky modrých hedvábných šatech z ME+EM, pokaždé přitahovali zvědavé pohledy.

Libby se rozhlédla po vřesovišti: světla vzdálených domů se třpytila v nastupujícím soumraku. Dlouho tu nebyla, vřesoviště vlastně nikdy skutečně nepoznala, jen přes ně projížděla vlakem do Durhamu. Polkla a v žaludku pocítila mírné nervózní chvění jako pokaždé, když se tam odvážila v duchu zabloudit. Posledních devět let strávila soustředěná na cestu před sebou, neohlížela se do minulosti, a přesto ji za sebou pořád cítila jako věrný stín.

„Tak mi to znovu připomeň. Ta, která ti poslala e-mail a v podstatě tě prosila, abys na tu večeri přijela, byla...“

Libby se vrátila do přítomnosti. „Ems. Emma Proctorová. Vzala si Jacka, ale nikdo mu neřekne jinak než Prock.“

„Jasně,“ zamumlal Max a prstem lehce poklepal na volant. „A čekají dítě.“

„Přesně tak. Dnešní večer má být něco jako rozlučka. Myslí, že po narození dítěte to bude jiné.“

„Opravdu?“ zeptal se. „Jo, taky jsem něco podobného o miminech slyšel. Jsou tak sebestředná. Pořád myslí jen na sebe.“

Zazubila se, líbil se jí jeho sarkasmus. „Haha.“

Mrknul na ni. „A pak je tu... Susannah, že?“

„Jo. Známa jako Zannah. Nebo Zany Zannah – což v podstatě říká všechno, co o ní potřebuješ vědět.“

Podíval se na ni, jako by zachytil tu nepatrnou změnu v jejím tónu, ale dívala se z okénka. „A copak dělá, tahle Zany Zannah?“

„Když jsem o ní naposledy slyšela, vedla tenisovou divizi v IMG Academy, věnovala se managementu sportovních akcí.“

„Oujé.“ Přikývl mírně uznale.

„Hned po škole se odstěhovala do New Yorku. Podle všeho se dobře zná se Serenou, Rafou, Rogerem... zná každého, kdo tě napadne.“

„Určitě bude vyprávět spoustu historek. Doufám, že u večere budu sedět vedle ní.“

„No, pokud ti jde o historky, tak to by sis měl sednout vedle Rolyho. Neexistuje situace, kterou by nedokázal komentovat hláškou z *Černé zmije* a nějakou eskapádou z internátní školy.“

„Jako bych ho už znal,“ poznamenal Max suše.

„To je pravda, je to ten typ,“ připustila. „Ale bude se ti líbit. Rolyho má každý rád. Je jako plyšák.“

„Přesně to u nových známých hledám. A někdo, kdo se mi nebude líbit?“ Řekl to slovo se znechucením. Nebyl z těch, kdo příliš propadají emocím.

„Nikdo. Všichni jsou skvělí.“ Pořád se dívala z okna. Nad obzorem se táhla tenká stužka zapadajícího slunce jako reklamní poutač a vykukovala skrz husté mraky.

„Ohó.“

Podívala se na něj, zaslechla ten pochybovačný tón. „Co je?“ Pokrčil rameny. „Nic.“

„Povídej,“ vyzvala ho a mírně změnila pozici tak, že natočila nohy směrem k němu. „Nevěříš snad, že všichni moji přátelé jsou milí lidé?“

„Naopak, když tě o nich slyším mluvit, zní to úžasně. A proto nechápu, proč s nimi nejsi v kontaktu.“

Zaváhala. „To není pravda. S Charliem si píšeme.“

„Ale nevidáte se.“

„No, to ne...“

„Ani jednou za devět let.“

„No jo, ale on má taky málo času. Charlie dělá kariéru. Bere to tak, jak to je,“ pokrčila defenzivně rameny. „E-mail nám prostě vyhovuje. Udržuje kontakt s ostatními a informuje mě, co všichni dělají.“

„Informuje tě?“ Max se zasmál. „Proboha, Elizabeth, a já jsem si myslel, že neumím vypnout.“

Neodpověděla, ale ten komentář ji zasáhl. Max líp než kdokoliv jiný věděl, jaké požadavky tahle kariéra klade. Osobní život byl jako omáčka na rostbíf: zatímco jedno z toho bylo životně důležité, to druhé byl luxus. Stačilo se podívat na ně dva – měli za sebou pět měsíců vztahu na pracovišti, protože s kým jiným se Libby asi tak mohla setkat mimo devatenáctihodinovou pracovní dobu? Skrývání vztahu před kolegy jako by zvyšovalo sexuální napětí a ani jeden z nich nenavrhl vzájemné představování přátelům nebo rodinám. Pár byli jen v jejím nebo jeho bytě a někdy taky v autě v podzemním parkovišti. Na tuhle svatbu spolu jeli jen proto, že ženich byl společníkem ve firmě, a tak mohli společné cestování vydávat za příhodné.

Ticho se prodlužovalo. Znovu se po ní letmo podíval. Položil jí ruku na koleno a stiskl, jako by vycítil, že ji rozrušil. Na

chvíli se jí zadíval přímo do očí, než se musel vrátit pohledem na silnici, ale viděla mu na očích, že poznal, co se děje pod povrchem. Max Prince se měl údajně brzy stát nejmladším partnerem v jejich společnosti a nedosáhl toho tím, že by si nevšímal toho, co zůstalo nevyřčeno. „A jak by tě popsali oni, kdybych se jich zeptal?“

„Uf.“

To slovo jí vyklouzlo jako povzdech, zatímco zírala na plís-kanici, déšť se sněhem pleskající o čelní sklo. „Jsem si docela jistá, že nelichotivě. Tehdy jsem byla dost zvláštní. Bydlela jsem s nimi jen dva semestry a něco.“

„Opravdu? Jak to?“

„Ze začátku jsem bydlela jinde s nějakými právníky. Dokud v říjnu nepřišly dlouhé deště a my jsme se jednoho rána neprobudili s několika obrovskými trhlinami ve zdech a dům se nezačal propadat. Museli jsme se odstěhovat ještě ten den. Dům to měl spočítané a nebyl čas dávat ho do pořádku, jen jsme si museli rychle něco najít.“ Pokrčila rameny. „Na společenském semináři jsem se skamarádila se Zannah a ona byla tak hodná, že mi nabídla pokoj v jejich domě. Vlastně to byl skvělý pokoj. Nemohla jsem uvěřit, jaké mám štěstí.“

„Měli volný pokoj?“ Max byl zmatený. „Proč ho nepoužívali?“

„Protože v něm bylo jenom jednolůžko,“ odpověděla Libby a podívala se na něj. „A řekněme, že moji noví spolubydlíci nebyli typem lidí, kteří by v něčem takovém byli ochotní spát.“

Zasmál se. „Chápu.“

„Šla jsem z domu, kde bylo ticho jako v kostele a potloukalo se tam pět právníků, do domu plného večírků.“

„Jako v domě studentského bratrstva.“

„Přesně.“

„Hm. Tak to jsi dobrá, že jsi přes to všechno odpromovala.“

„Nemáš ani ponětí, jak moc dobrá“ souhlasila.

„Ale stejně mě překvapuje, že ten pokoj, ať už jednolůžkový nebo ne, nechali volný. Taky jsem měl na Emmanuel University jednolůžák a zvládal jsem to dobře.“

„O tom nepochybuju,“ přitakala a všimla si, že mu v koutcích na chvílku pohrával úsměv, jako by mu hlavou bleskly nějaké vzpomínky. Docela dobře si dokázala představit, jak musel být v Cambridge populární. „Ale všichni v tom domě byli dost bohatí, aby nemuseli žít pod úroveň, takže si prostě rozpočítali ten zbytek.“

„To měli štěstí,“ řekl bez špetky závisti. „A jsou dneska všichni taky tak úspěšní jako ty?“

„To bych o sobě netvrdila.“

„Ne? Velká kariéra, luxusní bejvák v Chelsea, birkinka... tělo bohyně,“ mrknul na ni. Usmála se, ale všimla si, že do jejího seznamu takzvaných výher nezařadil sám sebe. *Milenec, partner, přítel.*

„Každý z nich je svým způsobem velmi úspěšný,“ odpověděla loajálně. „Charlie si založil společnost zaměřenou na AI a nedávno ji prodal. Roly šel na vojenskou akademii a trochu cestoval, než se vrátil do Yorkshiru pomáhat bratrovi na rodinné farmě.“

„Tak to chodí. Je nejstarší?“

„Ne, Roly je mladší.“

„Takže nedědil?“

„Hmm. Nikdy jsem o tom nepřemýšlela, ale ne, nejspíš ne.“

„Velká farma?“

„Jo, myslím, že jo. Samozřejmě se to nedá srovnat s Archieho pozemky, ale i tak je to docela působivé. Proč?“

„Jen tak. Jen mapuju terén.“

„Aha. No, Prock je zeměměřič a taky má vlastní firmu a Ems je účetní, žijí v Harrogate. A Coco je vlivná influencerka. Podle všeho je na TikToku slavná.“

„Vážně?“ Max měl v hlase znovu pochybnosti. „A náš hostitel?“

Libby si znovu povzdechla. „No, Archie je výjimka z pravidla, pokud jde o osobní úspěchy, ale jeho apatie je rodová.“ Teď byla se sarkasmem řada na ní.

„Chceš říct, že to patří k jeho aristokratickému stavu?“

„Přesně tak.“

Max se zasmál. „Pracuje vůbec?“

„Myslím, že ve jménu správy majetku chodí na spoustu přátelských obědů do klubu, ale podle mě jen zabíjí čas a čeká, až všechno zdědí.“

„A teď se dočkal.“

Jeho prst znovu poklepal na volant.

„A teď se dočkal,“ zamumlala. Archieho otec, jedenáctý vikomt Templeton, zemřel minulý rok. Přečetla si celostránkový nekrolog v *The Times*, zatímco obědvala u pracovního stolu. Její pohled neustále přitahovala černobílá fotografie předpubertálního andílka Archieho stojícího s otcem před budovou připomínající Westminsterské opatství. Vůbec se nepodobal tomu vychrtlému, zběsilému zhýralci, se kterým prožila sedm měsíců.

„Rád si to tam prohlédnu. Našel jsem si to, když jsem hledal cestu. Zjevně klasa. Dokonalý anglický park.“

„Moc se neteš. Charlie říká, že topení asi nefunguje a je to tak prolezlé dřevomorkou, že se někdo nedávno probořil prknem v podlaze až po koleno.“

Max si pobaveně odfrkl. „Už se nemůžu dočkat, až tam budeme.“

Natáhl se, aby definitivně vypnul rádio. Signál už byl skoro úplně pryč, cesty se zúžily natolik, že se museli spoléhat na to, že se vedle nich projíždějící místní obyvatelé nějak vmáčknou. Obloha potemněla do tmavě purpurové a za mraky vysvitl měsíc.

Ticho kolem auta ztuhlo, krajina se měnila v divočinu a sněhové vločky se čím dál zuřivěji vrhaly proti sklu.

Libby si urovnala hedvábné šaty na klíně. Jejich zavínovací stříh způsobil, že se k Maxovu potěšení pořád rozevíraly. Zabořila se hlouběji do sedadla a ponořila se do vlastních myšlenek. Navzdory svým vyrovnaným komentářům na adresu bývalých spolubydlících měla z opětovného shledání obavy. Zůstali její přátelé všichni stejní, nebo nebyla jediná, kdo se někam posunul? Max se jako obvykle dostal hned k jádru věci. Neviděla je přes devět let a většinu toho, co věděla o jejich životech, měla z Instagramu a sporadických Charlieho e-mailů. Zdvořile odmítala jedno po druhém jejich každoroční setkání, a kdykoliv byl někdo ve městě, vymluvila se na práci nebo cestování. Jen to, že Ems byla před příchodem dítěte pevně odhodlaná nebrat „ne“ jako odpověď, přimělo Libby přijmout tohle pozvání na večeři. Ems to podala jako „malou zájízďku“ cestou ze svatby a ujistila je, že nanejvýš za tři hodiny můžou být zase na cestě. Kdyby odjeli před jedenáctou, mohli by být u Maxe ve čtyři ráno. Nebylo to zdaleka ideální, ale oba strávili v práci dost nocí, aby je tak moc netrápilo, že půjdou pozdě spát.

Přesto, jak je cesta vedla blíž a blíž k místu, kde se shromáždila její minulost, cítila, jak jí pracují nervy a poletují jako hejno špačků. Tři hodiny, říkala si, zatímco zírala do tmy, z níž na ni mrkal její vlastní přízračný odraz. To zvládne. Pak bude zase volná.

Kapitola 3

Duben 2014

Dveře koupelny se otevřely právě ve chvíli, kdy šla Libby kolem. Vyvalila se oblaka páry a ona ucítila silnou vůni kokosu a manga.

„Ahoj.“ Svaly a zuby byly to první, co uviděla.

„Ahoj,“ zamumlala Libby, přátelsky kývla na tu horu masa navlečenou v o tři čísla menším růžovém županu s lila puntíky a couvla do pokoje Zannah. Hned v něm poznala osmičku – toho ragbistu z Klute.

Pokračovala po schodech dolů, kolem chlapeckého patra a níž do obývacího pokoje. Na pohovce nebylo po Archiem ani stopy, ani otisk jeho zhrouceného těla na polštářích. Jen na kůži pořád cítila teplo tam, kde se jí dotkla jeho ruka.

„Proboha, kdo zase sežral všechnen ten zatracenej chleba?“ kvílela Coco, když Libby sešla do suterénu. Spolubydlící stála v ragbyovém tričku a pantoflích Birkenstocks s beránkem před spíží. Charlie seděl u malického stolku, četl si včerejší *Timesy* a snažil se nedívat Coco na nohy.

„Brýtro.“

Když Libby vešla do kuchyně, Coco se otočila a otevřela ústa. „Libs?“

„Jak se dneska ráno cítí oslavenec?“ zeptala se Libby.

„Zničeně, jak se dalo čekat,“ odpověděl Charlie chraplavým hlasem. Byl bledý a měl váčky pod očima. „Ale co ty tady děláš? Nastal konec světa? Copak nevíš, že knihovna bez tebe spadne?“

„Haha. Zaspala jsem.“

Primhouřil oči. „To se ti nikdy nestává. Ve skutečnosti nevěřím, že vůbec spíš.“

Libby na něj vyplázla jazyk. „Prostě jsem nemohla zabrat. A když se mi to podařilo, zase jsem se nemohla probudit.“ Její sny byly horečnaté, chaotické a neuspořádané, vůbec se jí nechtělo vracet se do reality.

„A došel nám džem!“ stěžovala si Coco a zoufale rozhodila rukama. Znovu se zadívala na chabě zásobenou spíž.

„Stejně si ten džem nemáš na co namazat, takže...“ Charlie nešťastně pokrčil rameny.

„Mám cereálie, jestli chceš.“ Libby se protáhla kolem Coco pro krabičku kukuřičných lupínků na své polici a nasypala trochu do misky.

„Nó...“ Coco místo toho pokukovala po hromádce vaflí na polici Ems.

Libby zachytila Charlieho pohled, když byla Coco otočená zády, a tázavě se podívala jejím směrem. Jak se obávala, Charlie smutně zavrtěl hlavou. Soucitně se usmála a on pokrčil rameny. Mlčky sdílené špatné zprávy.

„V kolik jsi včera večer odešla, Libs?“ zeptala se Coco, strčila vafli do toustovače a otočila se k ní. S vidinou plného žaludku se jí vrátila obvyklá dobrá nálada. Byla štíhlá jako gazela, ale v chuti k jídlu se vyrovnala klukům – udržet ji dostatečně nasy-

cenou byl věčný boj, neustále měla hlad jako vlk. „Jakmile jsme se dostali dovnitř, už jsem tě neviděla.“

„Hm, popravdě ani nevím... tak kolem jedné?“

„Ach, zmizelas po anglicku, co? Takže jsi zabodovala?“ Coco se na ni usmála přes okraj šálku kávy.

„Co tím myslíš?“

Coco si znovu zoufale povzdechla. „Já to nechápu. Je tady dvacet tisíc studentů – to je zhruba deset tisíc chlapů! Musí tu být někdo, kdo se ti líbí!“

„Určitě by se našel, kdybych ho hledala.“ Libby vytáhla z lednice mléko a nalila si ho na cereálie. „Ale soustředím se na studium. Nemůžu si dovolit dostat horší známku než jedničku.“

„Ale tohle je dům na půl cesty. Můžeš tu studovat *a zároveň* s někým spát... Mimochodem, totéž platí pro tebe, Charlie. Nemysli si, že jsem si nevšimla, že si taky hraješ na celibát.“

Libby a Charlie se po sobě podívali.

„Takže předpokládám, že ty jsi úspěšně zabodovala?“ zeptala se Libby.

„Hmm, definuj úspěšně. Rozhodně to nebylo tak úspěšné, jak si myslel,“ zamumlala Coco a nevšimla si, jak sebou Charlie trhnul.

„On je ještě tady?“

„Ech, bohužel. Nevrátím se tam, dokud nebude pryč. Myslí, že se budu ragbistům chvíli vyhýbat.“

„To je asi rozumné,“ utrousil Charlie a zíral do novin.

„Pff! Slyšelas o Archiem a Arabelle?“ Coco se pohoršeně usmála a začala mazat máslem vafli, která mezitím vyskočila. „Dala mu kopačky. Zase.“

„Ne, snad ne ten dokonalý pár?“ Charlie předstíral zděšení. Najednou se narovnal a musel si opřít tvář do dlaní, jak ho zasáhla další vlna nevolnosti. „Co provedl tentokrát?“

„Navrhnul jí trojku – s její nejlepší kamarádkou!“ Coco se zachichotala a ukousla si obrovské sousto vafle.

„Jo, protože je ve formě,“ zamumlal sám Archie osobně, scházející ze schodů. Když vešel, všichni se otočili. Byl bos, bledý, rozčuchané tmavé vlasy mu trčely na všechny strany. Na sobě měl jen džíny, které mu plandaly nízko na bocích, z bleděmodrých bavlněných boxerek trčel štítek luxusního zakázkového krejčovství. Odmlčel se, když uviděl Libby, jak se opírá o linku a jí cereálie. „Ty.“

Libby přestala žvýkat a srdce jí zrychlilo. „Jo?“

„Jsi tady.“

„Jo... a?“

„Taky mě to překvapilo,“ zabručel Charlie.

„Zaspala,“ vysvětlila Coco, ukousla si další kousek vafle a máslo jí ukáplo na bradu. „Nemohla usnout.“

„Ne jako ty, co Archi?“ nadhodil Charlie. „Když jsme se vrátili, ležel jsi na pohovce a nevěděl o sobě.“

„Správně,“ zamumlal a zíral na Libby prázdným a zároveň zkoumavým pohledem, jako by se mu v hlavě vznášely vzpomínky na včerejší noc, skoro na dosah... Pokud se pamatoval na svůj spor s Arabellou, vzpomínal si i na to, co provedl Libby? A na to, jak otálela, než ho odstrčila?

Najednou se otočil a chvíli tam stál uprostřed místnosti s pohledem upřeným do ztracena. „Jsi v pořádku, Archi? Chce se ti zvracet?“ zeptala se ho Coco. „Všimla jsem si toho žlutého kbelíku.“

„Ne.“ Podíval se na ni a všiml si másla stékajícího jí po bradě. Setřel ho prstem a nenuceně olíznul. Libby bloudila pohledem po svých spolubydlících. Všichni tři svou krásu i privilegia nosili s lehkostí, i když byli pobledlí kocovinou, pořád působili tak nějak uhlazeně. „Potřebuju se najíst. Umírám hlad,“ zabručel

Archie, přešel k ledničce, strčil hlavu dovnitř a s rukou přehozenou přes dvířka do ní zíral.

Libby se pokradmu dívala na jeho holá záda. Neměl mohutné svalstvo jako ragbisté, ale lehce vymodelované celoživotním lovem a lyžováním. Přistihla Charlieho, jak ji pozoruje. Soucitně se na ni usmál, jako by pochopil, že jsou na stejné lodi. Coco si vyskočila na linku, dlouhé nohy jí visely dolů, a zatímco jedla, lehce kopala patami do skříňky. „Takže sis vzpomněl, že jsi zase nezadaný, co, Archi?“ zeptala se s plnou pusou.

„Nevěděl jsem, že jsem někdy nebyl.“

„A Arabella?“

„To nebylo nic oficiálního.“ Promnul si obličej v dlaních.

„Ale bylo to dost oficiální, abys ji požádal o trojku s její nejlepší kamarádkou!“

Pokrčil rameny. „Jak jsem říkal, je ve formě.“

„Archie!“ Coco se zasmála. „Zacházíš moc daleko! Musíš toho nechat.“

„Čeho? Právě jsem na schodech narazil na tvůj poslední úlovek.“

Pokrčila rameny. „To není totéž. Posouváš jednorázovky na úplně jinou úroveň. Honíš se za vším tím dopaminem, ale je to prázdné a nesmyslné. Nikdy tě to neudělá šťastným, víš.“

„Máš pravdu,“ protahoval slova se svým charakteristickým sarkastickým tónem. „Cítil jsem se opravdu nešťastně, když jsme s Belly –“

„Ne!“ vykřikla Coco a zvedla ruku. „Ušetři nás podrobností, prosím. Ještě je moc brzy a všichni máme přísernou kocovinu.“

Pokrčil rameny. „Nechápu, v čem je problém, pokud je to konsensuální.“ Konečně vytáhl hlavu z lednice. „Máme chleba?“

„Ne,“ odpověděl Charlie.